

Justitsministeren: Hvad man har troet at kunne anføre til Fordeel for og imod det foreliggende Lovforslag, er saa udførligt og omhyggeligt drøftet under de Forhandlinger, der saa ofte have fundet Sted angaaende det Anliggende, der er Lovforslagets Gjenstand, at jeg skal indskrænke mig til at fremdrage eet Punkt forat motivere den Stilling, jeg agter at indtage i Forhold til Forslaget. Det er et Punkt af principiel Natur. Efter min Mening hører det Anliggende, hvormed Forslaget beskæftiger sig, ganske ind under det Administrative; det vedkommer Administrationen, henhører under den, og man vilde efter min Overbeviisning komme ind paa en lidet hensigtsmæssig Vej, i mange Retninger binde Administrationens Hænder, ved at gaae ind paa Forslaget. Jeg kan ikke troe Andet, end at de Ulemper, der vilde følge af, at den lovgivende Magt gik ind paa en Foranstaltning af en saadan Natur, vilde paa mange Maader vise sig, idet jeg holder mig overbevist om, at hvorvel man med visse Bemærkninger, som ved første Blik synes velbegrundede, kan møde de Erindringer, der fremsættes mod Maaden, hvorpaa disse Forhold foreslaages ordnede, dog ikke vil kunne afvise den Paastand, at hvorledes det end kunde stille sig for Betragtningen, vilde det, naar det kom til at træde i Virksomhed i det virkelige Liv, dog komme til at vise sig frugtbart paa Ulemper og Inconveniensjer, som ikke alene i det enkelte Tilfælde vilde komme til at udøve en skadelig Indflydelse, men vistnok ogsaa med Hensyn til Gjennemførelsen af det Princip, der ligger til Grund for Forslaget, kunde afføde endnu flere Vanskeligheder. Jeg kan ikke troe Andet, end at der til Grund for Forslaget — jeg behøver ikke at bemærke, at med Hensyn hertil gjør det ingen Forandring, at Forslaget nu er gaaet over til det høitærede Landsting

i den foreliggende Skikkelse — ligger en mindre rigtig Opfattelse af Forholdet mellem den lovgivende Magts og Administrationens Grændser, og at man, naar man vil lade den lovgivende Magt blande sig i, hvad der nærmest hører under Administrationen, ikke vil kunne andet end komme til det Resultat, at den lovgivende Magt vil gjøre sig ligefrem deelagtig i den administrerende Myndighed. Det er imidlertid ikke blot Principet forsaavidt, som gjør, at jeg vilde ansee det for at være uheldigt, om Forslaget blev ophøiet til Lov. Det er ogsaa i en anden Henseende; jeg tør lægge Vægt paa Principet, idet det vilde være et Skridt til at bringe den lovgivende Magt ind paa en Vej, som ikke kunde ansees heldig for Udviklingen; man vilde nemlig i mange Retninger komme til at begrænse den administrative Myndighed, med Hensyn til hvad der er overdraget til den, paa en saadan Maade, at det maatte i og for sig ansees for at være uforsvarligt; man vilde gennem Lovgivningen lægge saa væsentlige og mange Gange saa tvingende og hæmmende Bænd paa dens Virksomhed, at det vilde komme til at udøve en skadelig Tilbagevirkning paa Udviklingen. Ulemperne vilde — foruden de almindelige, som jeg har tilladt mig at paapege — komme til ogsaa i mange andre Forhold at vise sig, idet det mange Gange ligeoverfor en vidt brevet Samvittighedsfuldhed og Engsteligbed vilde bevirke, at de paagældende Embedsmænd ikke optraadte i Forhold til de overordnede Autoriteter paa den Maade, som Forholdets Natur krævede. Det er disse Betragtninger, hvormed jeg antydede at ville motivere min Stilling til Sagen, og det er i Henhold til dem, at jeg vil tillade mig at tilraade det høitærede Landsting ikke at gaae ind paa Lovforslaget. Men idet jeg gjør dette, maa det være mig tilladt at knytte endnu nogle Bemærkninger hertil.